

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivanky Havlíkové a soudců JUDr. Naděždy Řehákové a Mgr. Martina Lachmanna ve věci

žalobce: **C. I.**, st. příslušnost Turecká republika
v ČR bytem [adresa]

proti

žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
se sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 11. 2016 č. j. MV-69683-4/SO-2016

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů v řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo k jeho odvolání změněno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále též „Ministerstvo vnitra“ či „OAM“) ze dne 7.4.2016, č.j. OAM-11754-24/DP-2015, kterým byla zamítnuta jeho žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, neboť nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Žalovaná změnila prvostupňové rozhodnutí takto:

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

I. Výrok zní: žádost se zamítá, neboť odvolatel nesplnil podmínku dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu stanovenou v ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb.;

II. V ostatním se napadené rozhodnutí potvrzuje.

2. Žalobce v žalobě nejprve obecně nesouhlasil s argumentací žalovaného a tvrdil, že žalovaný nesprávně a konkrétní situaci nepřiléhavým způsobem aplikoval zákonná ustanovení, dopustil se zásadních chyb v aplikaci a výkladu právních norem a zatížil tak své rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
3. Konkrétně pak *v prvním žalobním bodu* namítal nedostatečně zjištěný skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu (poznámka: zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, dále jen „správní řád“), neboť v odvolacím řízení předložil platební výměr za rok 2015 jako novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 citovaného zákona. Důvodem jeho předložení až v odvolacím řízení byla skutečnost, že finanční úřad vydává platební výměr nejdříve až v průběhu měsíce dubna. Žalovaný však platební výměr odmítl akceptovat, neboť spolu s ním nebylo doloženo vyúčtování záloh na pojistné na sociální zabezpečení ze správy sociálního zabezpečení. Podle žalobce však dokládání vyúčtování záloh na pojistné není v zákoně o pobytu cizinců uvedeno mezi dokumenty, které je nutno doložit k prokázání příjmů, respektive prostředků k pobytu. K tomu poukázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 22.7.2016, č.j. 9 A 218/2013 a měl za to, že jeho případ totožný. Tvrdil, že správní orgán měl možnost posuzovat určitou výši příjmu a místo toho, aby se tím zabýval a případně zjistil další skutkové okolnosti nebo žalobce vyzval k doložení dalších dokumentů, rozhodl se tyto nově doložené dokumenty neakceptovat a rozhodnout dle neaktuálního skutkového stavu, tedy platebního výměru z roku 2014 a vyúčtování záloh na pojistné z téhož roku. Uvedl, že jeho současné měsíční příjmy činí 11.156,- Kč, přičemž správní orgán určil jako částku k zajištění pobytu žalobce na území 11.141,- Kč. V takovém případě měl OAM v rámci autoremedury své rozhodnutí zrušit a provést další skutková zjištění, případně měl rozhodnutí zrušit žalovaný a přikázat OAM, aby provedl další skutková zjištění, a to nejen v zájmu zjištění skutkového stavu tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti (§ 3 správního řádu), ale i v zájmu zásady vycházení vstříc dle § 4 odst. 1 správního řádu, zásady poskytnutí dostatečného poučení dle § 4 odst. 2 správního řádu a umožnění uplatňování práv dle § 4 odst. 4 téhož zákona. V této souvislosti žalobce nesouhlasil se stanoviskem žalovaného, že postup, kdy by měl žalobce znovu vyzývat nebo provádět další skutková zjištění, by bylo nadstandardem. Opačný postup je nejen v rozporu z výše citovanými zákonnými zásadami, ale též přepjatým formalizmem, který je konstantní judikaturou označován za nezákonný a v rozporu s ústavními principy demokratického právního státu. K tomu poukázal na judikaturu Ústavního soudu.
4. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kdy uvedl, že přestože se oba správní orgány okrajově posouzení přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života věnovaly, obsahově však přiměřenost dopadu rozhodnutí naprosto nedostatečně odůvodnily. Nejedná se přitom o dobrou vůli správního orgánu, ale povinnost provést takové posouzení, přičemž výčet rozsahu posouzení uvedený v zákonném ustanovení je minimální. Podle žalobce OAM provedl posouzení ve velmi omezené míře, což žalobce namítl v odvolání. Žalovaný však pouze konstatoval, že posouzení přiměřenosti provedl OAM nad rámec, že žalobce neuvedl další skutečnosti ve svůj prospěch a že délka pobytu není důvodem nepřiměřenosti. Podle žalobce je délka pobytu v § 174a explicitně jmenována. K tomu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

znovu připomněl § 3 správního řádu a nutnost zjistit dostatečně skutkový stav. Namítal, že měl správní orgán provést v úvahu nikoli jen v omezené míře, resp. tuto úvahu odmítnout, jak se v daném případě stalo. Žalovaný se tak dopustil porušení § 174a zákona o pobytu cizinců, ale rovněž porušení § 3 a § 68 odst. 3 správního řádu, neboť se nevypořádal ani s námitkami, ani se všemi aspekty přiměřenosti dopadu rozhodnutí.

5. Žalobce žádal, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
6. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a zdůraznil, že žalobce nepřináší novou relevantní argumentaci. K poukazu žalobce na shora zmíněný rozsudek Městského soudu v Praze uvedl, že tímto rozsudkem soud vytkl Komisi, že se nezabývala v odvolacím řízení doloženým platebním výměrem daně z příjmu fyzických osob za rok 2012. Naproti tomu v nyní projednávané věci žalovaná vyložila ve svém rozhodnutí, z jakého důvodu nemohl být platební výměr daně z příjmu fyzických osob za rok 2015 považován za novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Dále pak žalovaný z uvedeného rozsudku citoval a podrobně rozvedl způsob zjišťování příjmu žadatele pro účely cizineckého zákona.
7. Žalovaný žádal, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
8. K ústnímu jednání se žádný z účastníků nedostavil (žalovaný se omluvil a souhlasil s jednáním v nepřítomnosti, žalobci bylo po vypovězení plné moci advokátem doručováno na známou adresu, kde si písemnost nevyzvedl, byla proto podle § 49 odst. 2 s.ř.s. ve spojení s § 50l odst. 1, 2 o.s.ř. a § 64 s.ř.s. vyvěšena na úřední desku soudu, pročež se desátým dnem považuje za doručenou), přítomny byly jen soudní osoby. Soud proto postupoval podle ust. § 49 odst. 2 s.ř.s. a vyhlásil rozsudek vyvěšením na úřední desce.
9. Soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, v rozsahu žalobou tvrzených bodů nezákonnosti, kterými je vázán, podle skutkového a právního stavu ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
10. Při posouzení soud vyšel z následující právní úpravy:
11. Podle ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců v rozhodném znění k žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání je cizinec povinen předložit doklad prokazující, že úhrnný měsíční příjem cizince a společně s ním posuzovaných osob pobývajících na území nebude nižší než součet částek životních minim cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob; společně posuzovanými osobami se pro účely tohoto zákona rozumí osoby uvedené v § 4 odst. 1 zákona o životním a existenčním minimu za podmínek uvedených v § 4 odst. 2 a 3 zákona o životním a existenčním minimu; za příjem se považuje příjem započitatelný podle zákona o životním a existenčním minimu, s výjimkou jednorázového příjmu, přídatku na dítě, podpory v nezaměstnanosti, podpory při rekvalifikaci a dávek v systému pomoci v hmotné nouzi; pro účely výpočtu příjmu se § 8 odst. 2 až 4 zákona o životním a existenčním minimu nepoužije; na požádání je cizinec povinen předložit též prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti finančního úřadu, a to v plném rozsahu údajů, za účelem ověření

úhrnného měsíčního příjmu žadatele a společně s ním posuzovaných osob; pokud cizinec předložil k žádosti doklad o příjmu s ním společně posuzované osoby, je povinen na požádání předložit též její prohlášení o zproštění povinnosti mlčenlivosti.

12. Soud předně uvádí, že rozhodnutí správního orgánu Ministerstva vnitra ani žalobou napadené rozhodnutí žalovaného není zatíženo vadou nepřezkoumatelnosti, jak žalobce tvrdil. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů zcela zřejmě vyplývá zjištěný skutkový stav, úvahy, kterými se správní orgán řídil při hodnocení zjištěných skutečností, důvody výroku rozhodnutí, jak přistoupil k aplikaci právních předpisů, které na projednávanou věc užil, stejně tak i jak se vypořádal s návrhy a námitkami účastníků řízení a s jejich vyjádření k podkladům rozhodnutí. Soud ze spisového materiálu ověřil, že správní orgány obou stupňů vyšly z žádosti žalobce podané dne 30.4.2015 dle § 45 zákona o pobytu cizinců, neboť žalobce hodlal na území pobývat za jiným účelem, než který mu byl povolen, dále ze skutečností vyplývajících z informační databáze cizinců, výzvy žalobci k odstranění vad žádosti (výzva OAM ze dne 3.8.2015, č.j. OAM-11754-13/DP-2015), neboť žádost, resp. její přílohy nesplňovaly všechny náležitosti požadované v ustanovení § 46 odst. 7 zákona o pobytu cizinců. Soud v této souvislosti podotýká, že je ve výzvě uvedeno velmi podrobné vysvětlení, co se rozumí dokladem prokazujícím příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) citovaného zákona, co se míní skutečnými náklady na bydlení, co je částka životního minima, jak se stanoví pro účely posouzení úhrnného měsíčního příjmu ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) výše normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvku na bydlení zvláštní právním předpisem. OAM ve výzvě rovněž konkrétně uvedl jednotlivé doklady, které žalobce k žádosti připojil a vysvětlil, v čem jsou nedostatečné a v jakém směru je třeba je doplnit. Výzvou byla stanovena přiměřená lhůta k doplnění žádosti s poučením, jak bude postupováno v případě, že žádost přes výzvu doplněna nebude. Vzhledem k tomu, co žalobce v průběhu řízení před správním orgánem I. stupně ve vztahu k § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců doložil, vysvětlil následně OAM v prvostupňovém rozhodnutí z jakých důvodů vzal či nevzal předložené doklady za průkaz měsíčního příjmu cizince a z jakého důvodu dospěl k závěru, že žalobce podmínku ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců nesplnil. Současně se zabýval i posouzením přiměřenosti dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, kdy stručně poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu a uzavřel, že rozhodnutí je zcela přiměřené i z hlediska dopadu do soukromého a rodinného života žadatele. V podaném odvolání žalobce namítal obdobně jako v žalobě. S podaným odvoláním žalobce předložil smlouvu o nájmu bytu ze dne 14.4.2016, následně pak dne 24.5.2016 doložil platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2015. Žalovaný v odůvodnění svého rozhodnutí tyto doklady posoudil ve spojení s doklady, které byly uplatněny před správním orgánem I. stupně a dospěl k závěru, že ani v odvolacím řízení předloženými doklady výše úhrnného měsíčního příjmu cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců doložena nebyla, nelze tak nahlížet na uvedené doklady jako na novou skutečnost ve smyslu § 82 odst. 4. Konstatoval, že nájemní smlouva obsahovala toliko údaje o výši nájmu nikoli výši úhrad za služby spojené s užíváním bytu, které se podle smlouvy hradí zvlášť, a platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2015 neprokazuje úhrnný měsíční příjem žalobce, neboť k jeho zjištění by bylo nutné, aby byl doložen současně i doklad o vyúčtování zaplacených záloh na pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2015. Žalobce přitom byl již v průběhu řízení před nalézacím správním orgánem důkladně poučen o způsobu doložení úhrnného měsíčního příjmu ve

výzvě ze dne 3.8.2015. Žalovaný se rovněž vyjádřil k námitce vad posouzení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, tedy k dopadu do rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, kdy konstatoval, že své tvrzení o tom, že na území navázal řadu osobních i pracovních vztahů žalobce nijak blíže nespecifikoval ani nedoložil. Dále žalovaný poukázal na judikaturu správních soudů k otázce vyhledávání a opatrování důkazů, které by se týkaly nepřiměřenosti tvrzeného zásahu do soukromého a rodinného života a k užití všech kritérií uvedených v § 174a citovaného zákona.

13. Podle závěru soudu je z uvedeného zřejmé, že správní orgány při posouzení žádosti vyšly ze skutkového stavu, který byl zjištěn bez důvodných pochybností v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jejich úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Porušení ust. § 3 správního řádu se tedy nedopustily. Jejich rozhodnutí rovněž odpovídají požadavkům kladeným ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť, jak bylo shora rekapitulováno, jsou v nich uvedeny důvody výroku rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se řídily při hodnocení a při výkladu právních předpisů, jakož i stanoviska, které správní orgány zaujaly k vyjádření účastníka. Stejně tak nelze nevidět, že žalovaný podrobně a určitě reagoval na jednotlivé odvolací námitky žalobce.
14. Ze všech těchto důvodů soud nepovažuje žalobou napadené rozhodnutí ani rozhodnutí správního orgánu I. stupně za nepřezkoumatelná, jak žalobce tvrdí. Přistoupil proto k posouzení konkrétních žalobních bodů.
15. Podstatou *prvního žalobního bodu* je tvrzení žalobce o tom, že žalovaný postupoval v rozporu s ust. § 82 odst. 4 správního řádu, když nezohlednil v odvolacím řízení předložený platební výměr za r. 2015 a požadoval doložení vyúčtování záloh na pojistné na sociální zabezpečení, které však podle zákona o pobytu cizinců není nutno dokládat.
16. Žalobní námitka není důvodná. Je tomu tak proto, že i když žalobce s podaným odvoláním doplnil svou žádost o smlouvu o nájmu bytu ze dne 14.4.2016 a platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2015, a doplnil tak doklady prokazující úhrnný měsíční příjem cizince předložené před správním orgánem I. stupně (smlouva o díle uzavřená se společností BODRUM, s.r.o., faktury vystavené stejnou společností včetně dokladů o jejich proplacení, pracovní smlouva se společností ISTQBOL GROUP s.r.o. a potvrzení o příjmu ze závislé činnosti od této společnosti, platební výměr za rok 2014), nebyl ani těmito nově uplatněnými doklady úhrnný měsíční příjem ve smyslu 46 odst. 7 písm. b) potvrzen. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že nájemní smlouva předložená v odvolacím řízení neobsahovala výši úhrad za služby spojené s užíváním bytu, neboť ty se podle smlouvy hradí zvlášť. Ani samotný platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za rok 2015 bez dalšího úhrnný měsíční příjem cizince neprokazuje. K tomu soud připomíná, že smyslem požadavku ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je zjistit úhrnný měsíční příjem cizince, který nebude nižší než součet částek životního minima cizince a s ním společně posuzovaných osob a nejvyšší částky normativních nákladů na bydlení stanovených pro účely příspěvků na bydlení zvláštním právním předpisem nebo částky, kterou cizinec věrohodně prokáže jako částku skutečných odůvodněných nákladů vynakládaných na bydlení své a společně posuzovaných osob. Jinými slovy řečeno smyslem daného ustanovení je zajistit, aby se cizinec nestal zátěží pro sociální systém České republiky. Z dokladů, které žalobce předložil v průběhu správního řízení před správním orgánem I. stupně ani z nově doložených dokladů v průběhu odvolacího řízení úhrnný měsíční příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písmeno b) spolehlivě určit nelze. Je tomu tak proto, že nájemní smlouva zahrnovala toliko údaj o výši

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nájmu, nikoli o výši úhrad za služby, a ze samotného platebního výměru na daň z příjmu fyzických osob za rok 2015 bez toho, aby bylo správnímu orgánu známo, kolik žalobce vydá měsíčně celkově za náklady na bydlení, jakož i na zálohy na povinné pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti, výši příjmu cizince stanovit nelze. Uvedené doplnění dokladů v průběhu odvolacího řízení se tak nemohlo stát novou skutečností ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu, neboť i když je žalobce nemohl uplatnit dříve, nemají ani tyto dokumenty takovou vypovídací hodnotu, aby se jednalo o doklady prokazující úhrnný měsíční příjem cizince ve smyslu § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný k nim proto právem nepřihlédl. Je třeba zdůraznit, že žalobce byl již v řízení před správním orgánem I. stupně ve výzvě k odstranění vad (ze dne 3.8.2015 č.j. OAM-11754-13/DP-2015) velmi podrobně a konkrétně vyzván k odstranění vady žádosti a předložení dokladu, prokazující jeho příjem se současným poučením o tom, jakým způsobem tak lze učinit, byla mu k tomu stanovena přiměřená lhůta. Neobstojí tak obrana žalobce, že by správní orgány vycházely při svém rozhodování z nedostatečně zjištěného skutkového stavu v rozporu s § 3 správního řádu, ani obrana, že by nerespektovaly zásadu vstřícnosti, poučovací povinnosti a umožnění uplatňování práv účastníků řízení ve smyslu § 4 téhož zákona.

17. Nedůvodný je i žalobcův odkaz na rozsudek Městského soudu v Praze ve věci sp. zn. 9 A 218/2013, neboť v tamní věci soud rozhodoval za jiného skutkového stavu a vytýkal správnímu orgánu, že se nově v odvolacím řízení předloženými doklady nezabýval. Naproti tomu v nyní projednávané věci se žalovaný žalobcem v odvolacím řízení doplněnými doklady zabýval, výslovně na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí a uvedl úvahy, pro které je nemohl považovat za nové skutečnosti ve smyslu § 82 odst. 4 správního řádu. Žalovaný se tedy neomezil pouze na požadavek dokladu o vyúčtování zaplacených záloh na pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti za rok 2015, ale svou argumentaci vztáhl i k samotnému platebnímu výměru a nájemní smlouvě, která neobsahovala výši úhrad za služby spojené s užíváním bytu, ale toliko údaj o výši nájmu. V dříve rozhodované věci sp. zn. 9 A 218/2013 nadto k platbám na pojistné na sociální zabezpečení a státní politiku zaměstnanosti devátý senát Městského soudu v Praze uvedl „lze však souhlasit se žalovaným, že tímto dokladem mohl být doplněn skutkový stav ohledně výše příjmu žalobce. Podstatné je, že samotné nepředložení tohoto dokladu nebylo důvodem zamítnutí žádosti žalobce, tím byla skutečnost, že žalobce neprokázal dostatečnou výši příjmu, kterou by bylo možné mj. z tohoto dokladu odvodit. Výše příjmu měla být u žalobce jako osoby podnikající prokazována především daňový přiznání. Soud proto ani v této námitce neshledává vadu v řízení, která by měla za následek nezákonné rozhodnutí“.
18. Za situace, kdy správní orgány nemohly zjistit, resp. určit z předložených dokladů úhrnný měsíční příjem cizince a nemohly zjistit, jak z tohoto příjmu budou hrazeny mj. i náklady na bydlení žalobce, byl zcela opodstatněný a souladný se zákonem jejich závěr o zamítnutí žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání pro nesplnění podmínky dosažení zákonem požadované výše úhrnného měsíčního příjmu dle ust. § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců.
19. Irelevantní je rovněž žalobcův poukaz na to, že měl žalovaný po doplnění dokumentů v odvolacím řízení zjišťovat další skutečnosti a vyzvat žalobce k doložení dalších listin. V projednávané věci se jedná o řízení, které je zahajováno na návrh. Žalobce tak stíhá povinnost doložit spolu s podáním žádosti náležitosti, které zákon o pobytu cizinců s touto žádostí spojuje, žalobce ale všechny zákonem požadované doklady s žádostí

nepředložil. Správní orgán I. stupně jej k jejich doplnění následně řádně, včas, v přiměřené lhůtě a s patřičným procesním poučením vyzval. Žalobce ale ani na výzvu potřebné doklady prokazující úhrnný měsíční příjem v patřičné výši nepředložil. A to ani v odvolacím řízení. Rozhodnutí žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně tak bylo vydáno v souladu se zákonem.

20. Ve *druhém žalobním bodu* žalobce tvrdil porušení ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců a nepřezkoumatelnost závěru správních orgánů o dopadech rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce s tím, že délka pobytu není důvodem nepřiměřenosti.
21. Ani tato žalobní námitka není opodstatněná. Samotné ustanovení § 174a nestanoví případy, kdy se posuzuje přiměřenost dopadu rozhodnutí, upravují je ustanovení zákona o pobytu cizinců, zabývající se konkrétními druhy pobytových oprávnění a typovými situacemi, které u jednotlivých druhů pobytových oprávnění mohou nastat. Ustanovení § 46 odst. 7 písm. b), užitě v nyní projednávané věci, povinnost zohlednit dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince správnímu orgánu neukládá. Nelze tak žalovanému úspěšně vytýkat, pokud v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že se dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince Ministerstvo vnitra zabývalo nad rámec požadavků stanovených zákonem o pobytu cizinců. Správní orgány se nedopustily ani porušení ust. § 2 s.ř.s. a § 68 odst. 3 téhož zákona. Ministerstvo vnitra totiž v úvaze o dopadu rozhodnutí uvedlo skutečnosti zjištěné z databáze cizinecké policie, mj. též o délce pobytu žalobce na území ČR s tím, že samotná délka pobytu není dostatečná pro odhlédnutí od naplnění důvodu pro nevydání povolení k dlouhodobému pobytu a nelze na jejím základě dovozovat, že bude rozhodnutí znamenat nepřiměřený zásah do soukromého života cizince. K tomu OAM dále konstatoval, že mu nejsou známy žádné významné majetkové vztahy žadatele, který na území ČR nevlastní žádnou nemovitost, ale žije v pronajatém bytě. Žalovaný pak k odvolacímu tvrzení žalobce o tom, že na území České republiky navázal řadu osobních a pracovních vztahů důvodně poukázal na to, že žalobce svá tvrzení blíže nekonkretizoval a nedoložil. Přílehlavý je i poukaz žalovaného na rozhodnou judikaturu správních soudů a závěr, že pokud žalobce nebyl přes výzvu k odstranění vad žádosti schopen prokázat, že jeho příjem splňuje minimální zákonné požadavky § 46 odst. 7 písm. b), nelze délku pobytu žalobce na území považovat za důvod dokládající nepřiměřenost zásahu rozhodnutí do soukromého života žalobce, neboť smyslem ustanovení § 46 odst. 7 písm. b) zákona o pobytu cizinců je, aby cizinci pobývající na území dosahovali takové prokazatelné výše měsíčního úhrnného příjmu, aby se nestali zátěží pro sociální systém České republiky.
22. Z uvedeného je tak zřejmé, že se oba správní orgány zabývaly okolnostmi dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince, přičemž žalovaný tak učinil konkrétně a srozumitelně ve vztahu k odvolací námitce žalobce.
23. Lze tak shrnout, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů nebyla ani v tomto směru vydána v rozporu s § 3 správního řádu, a že rozhodnutí žalovaného neporušilo ustanovení § 68 odst. 3 téhož zákona, neboť žalovaný na odvolací námitky výslovně reagoval (str. 3 a 4 napadeného rozhodnutí).
24. Soud proto nedůvodnou žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

25. Výrok o nákladech řízení je odůvodněno ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci procesně úspěšný, žalovanému správnímu orgánu, který měl úspěch však důvodně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 17. října 2018

JUDr. Ivanka Havlíková v. r.
předsedkyně senátu